

Ἡ κρίση ἡ μεγάλη, ἡ μέγιστη τῶν συμφορῶν, δὲν εἶναι ἡ ὀφειλὴ τῶν δανείων. Εἶναι ἡ ὀφειλὴ τῶν δακρύων... Ἔτσι παραγράφονται ὅλα τὰ χρεή: μὲ δάκρυα!

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο "Ἐν μέσῳ κρίσης" τῆς Μαρίας Μουρζά τῶν Ἐκδόσεων "Ἄθως"

Διατελοῦμεν ἐν μέσῳ κρίσης! Ἐκεῖ πού πρὸς στιγμὴν μένουμε ἐνεοὶ καὶ ἀποσβολωμένοι. Ἐκεῖ πού κόβουμε ταχύτητα, χαμηλώνουμε τοὺς τόνους καὶ ρωτᾶμε: Γιατί; Πῶς ἔγινε καὶ φτάσαμε στοῦ γκρεμοῦ τὸ χεῖλος; Ποιὸς εὐθύνεται γιὰ τὴ στραβοτημονιά; Ποιὸς θὰ χρεωθεῖ τὸ ἀτύχημα; Ποιὸς θὰ χρεωθεῖ τὴν ἐθνικὴ συμφορὰ; Κοιτᾶς καὶ λές: Ποῦ εἶναι ἡ Ἑλλάδα μας; Ποῦ εἶναι οἱ Ἕλληνες; Ποῦ μᾶς πούλησαν; Ποιοὶ μᾶς ἀγόρασαν; Ποιοὶ θὰ δώσουν λόγο γιὰ τὴν ἀγοραπωλησία; Χιλιάδες ἀπελπισμένες κραυγὲς σὰ σεισμικὲς δονήσεις... Προεόρτια μεγάλου σεισμοῦ;

Διατελοῦμε ἐν μέσῳ κρίσης, βιώνοντας ἓνα σκληρὸ παιχνίδι, πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη μας καὶ πάντα σὲ βᾶρος μας. Εἰσπράττουμε τὴν προδοσία σὰ γεύση ἀπὸ χῶμα, σὰν ὀργὴ καὶ σὰν ἀπελπιστικὴ διαπίστωση: βρισκόμαστε ὑπὸ ζυγόν! Καὶ ὁ πόνος τοῦ ζυγοῦ εἶναι τόσο δυνατὸς ὥστε ἄλλος γρήγορα καὶ ἄλλος ἀργὰ ξυπνᾶμε! Ξυπνᾶμε σὰν ἀπὸ βαρὺ ὕπνο. Μᾶς ξυπνάει ὁ ἥλιος τῆς νύχτας... Τὸ φῶς πού γεννιέται ἀμέσως μετὰ ἀπ' τὸ πυκνότερο σκοτάδι. Μᾶς ξυπνάει καὶ βλέπουμε πῶς δὲν εἴμαστε ἄμοιροὶ τῆς τύχης μας, πῶς σαφῶς ἔχουμε κι ἐμεῖς, ὁ καθένας τὴ δική του εὐθύνη. Ἐχουμε κι ἐμεῖς, ὁ καθένας τὸ δικό του μερίδιο στὴ συμφορὰ.

Καὶ φωτίζεται ὁ νοῦς μας καὶ μᾶς γίνεται ὁρατὸ πὼς δὲν φταίνει μόνον οἱ ἐχθροὶ ποὺ μπῆκαν ἀπ' τὴν κερκόπορτα. Φταῖμε καὶ ἐμεῖς ποὺ ἀπαξιώσαμε τὴν κερκόπορτα καὶ... ἐν γνώσει μας τὴν ἀφήσαμε ἀφύλαχτη. Φταῖμε ὅλοι... καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς Πολιτείας καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ λαός. Διαπράξαμε ὅλοι τὸ ἴδιο λάθος τῆς ὕβρης: Καταργήσαμε τὸν Θεό!

Εἴτε θέλουμε νὰ τὸ παραδεχτοῦμε εἴτε δὲ θέλουμε, ἀπὸ κεῖ μπῆκαν οἱ ἐχθροὶ: ἀπὸ τὴν κερκόπορτα τῆς ὑπεροψίας μας..., πού στη θέση τῆς Ἐκκλησίας ἔβαλε τὶς στοές, ποὺ ἀντικατέστησε τὸν γάμο μὲ συμβολαιογραφικὴ πράξη, ποὺ ἀντικατέστησε τὴ μάνα μὲ τὴν τηλεόραση, ποὺ ἀντικατέστησε τὰ παιδιὰ μὲ τὰ σκυλιὰ.

Ἀπὸ κεῖ μπῆκαν οἱ ἐχθροὶ: ἀπὸ τὴν κερκόπορτα τῆς ὑπεροψίας μας, πού ἀντικατέστησε τὸν Πνευματικὸ μὲ τὰ μέντιουμ, ποὺ ἀντικατέστησε τὴν Λειτουργία μὲ κολυμβητήρια, μὲ φροντιστήρια καὶ ἐκδρομές, ποὺ ἀντικατέστησε τὴν προσευχὴ μὲ γιόγκα, τὴ νηστεία μὲ δίαιτες, καὶ τὸν Χριστὸ μὲ τὸν χρυσό!...

Ἀδελφοί μου, ἡ κρίση ἡ βαθιὰ καὶ ὀδυνηρὴ δὲν εἶναι ποὺ ἀδείασαν τὰ ταμεῖα μας. Εἶναι ποὺ ἀδείασε ἡ ψυχὴ μας! Ἀδείασαν τὰ σπίτια μας. Ξεκρεμάσαμε τὶς εἰκόνες, σβήσαμε τὸ καντήλι κι ἀνοίξαμε τὶς πόρτες. Τώρα μπορεῖ ἐλεύθερα νὰ μπαινοβγαίνει ὅποιο θέλει, ὅ,τι ὦρα θέλει γιὰ ὅποια σχέση θέλει.

Ἀδελφοί μου, ἡ κρίση ἡ βαθιὰ καὶ ἡ ὀδυνηρὴ εἶναι τὸ κλάμα τῶν παιδιῶν ποὺ δὲν ἀφήσαμε νὰ γεννηθοῦν!... καὶ τὸ κλάμα τῶν παιδιῶν ποὺ ἐγκαταλείψαμε.

Ἡ κρίση ἡ βαθιὰ καὶ ἡ ὀδυνηρὴ εἶναι ποὺ γεμίσαμε παιδιὰ ποὺ δὲν ἔχουν κατὰ ποὺ νὰ κοιτάξουν. Γεμίσαμε παιδιὰ-τορπίλες! Ἔτοιμα νὰ ἐκραγοῦν. Παιδιὰ γνωστῆς ἢ ἀγνώστου πατρότητας ποὺ δὲν τὰ θέλει κανεὶς, παρὰ μόνον αὐτοὶ ποὺ θὰ τὰ ἐμπορευτοῦν. Ἀδελφοί μου,

γεμίσαμε έμπορους ποῦ μαζεύουν άργύρια τριάκοντα, άλίμονο για να αγοράσουν τον άγρο του Κεραμέως;

Κρύο... Τόσο πολύ κρύο... Κι αυτή ή κρίση... ή βαθιά και έπώδυνή μας μαζεύει άπ' τούς δρόμους και γυρίζουμε μέσα μας. Έκεί που άρχίζει να πάλλεται ή καρδιά μας ή πέτρινη και να δίνει ξανά σημεΐα ζωής, ζωής άλλης, ζωής άληθινής. Έκεί που δυναμώνει λίγο-λίγο ή φωνή τής χαμένης συνείδησης κι άρχίζεις να διακρίνεις ανάμεσα στις χιλιάδες φωνές τή φωνή του Πατρός και του Υίου και του Άγίου Πνεύματος! Κι άρχίζει ή ψυχή μας να ψάχνει τρόπους άποκατάστασης: ποιά "αύθαίρετα" να γκρεμίσουμε και ποιά "νόμιμα" να ξαναχτίσουμε...

Άρχίζει ή ψυχή μας και διψάει τήν άφεση. Άφήνει τις χῶρες τῶν άλλοφύλων τις άλλότριες συμπεριφορές και ξαναπαίρνει ή πολύπαθη ψυχή μας τούς πατροπαράδοτους δρόμους... για τὸ πετραχήλι τὸ άγιο για τήν Έκκλησία του Χριστου.

Άδελφοί μου, ή κρίση ή βαθιά και έπώδυνη εΐναι και σωτήρια και ίαματική. Άρχίζεις και νοιάζεσαι και μοιράζεσαι τὸ τριμμένο παλτό σου μ' αυτόν που κρυώνει! Άρχίζεις και πονᾶς και συμπονᾶς... Και ὁ άλλος άνθρωπος γίνεται συνάνθρωπος, ὁ κάτοικος συγκάτοικος, ὁ πατριώτης συμπατριώτης, και ὁ άλλος Έλληνας γίνεται συνέλληνας, έγγενής και συγγενής και ὄμαιμος και άδελφός!!

Άδελφοί μου, ὁμοιοπαθεΐς και συμπένητες, ή κρίση ή βαθιά και ή ὀδυνηρή εΐναι γι' αυτούς ή άσωτία και γι' άλλους ή ύποκρισία. Η στείρα θρησκευτικότητά μας. Η ήθική μας αυτάρκεια.... Κανείς δέν κλαίει... Και ή κρίση έντείνεται και κάνει κρύο, πολύ κρύο!

Χωρίς μετάνοια, πῶς να τὸ διαχειριστεΐς; Χωρίς έλπίδα στο άμέτρητο έλεος του άγαπῶντος Θεου, χωρίς τήν έμπειρία τής Παρουσίας Του, πῶς να βγοῦν οί χειμῶνες; Πῶς να βγοῦμε άπ' τ' άδιέξοδο χωρίς θύρα έξόδου;

Ἀδελφοί μου, ὁμοιπαθεῖς καὶ συμπένητες, ἡ κρίση ἢ μεγάλη δὲν εἶναι ποὺ δὲν εὐημεροῦμε. Εἶναι ποὺ δὲν μετανοοῦμε. Ἡ κρίση ἢ μεγάλη δὲν εἶναι ποὺ ἀλώσαμε τὴν ψυχὴ μας. Εἶναι ποὺ τὴν παραδώσαμε μόνοι μας. Πρέπει νὰ περάσει καλὰ καὶ γιὰ πάντα στὸν πυρήνα τοῦ εἶναι μας: ἡ κρίση ἢ μεγάλη, ἡ μέγιστη τῶν συμφορῶν, δὲν εἶναι ἡ ὀφειλὴ τῶν δανείων . **Εἶναι ἡ ὀφειλὴ τῶν δακρύων...** Ἀδελφοί μου, ἔτσι παραγράφονται ὅλα τὰ χρεή: μὲ δάκρυα! Καὶ θὰ δοῦμε τὴν ἀνοιξὴ νὰ πετάγεται κάτω ἀπ' τὰ μάρμαρα... Καὶ τὰ δένδρα νὰ ἀνθίζουν...

Καὶ θὰ ῥθεῖ ἡ Ἀνάστασις!